

HỒI THỨ CHÍN MƯỜI BA

BÙA SINH TỬ CẨM CHÂN HƯ TRÚC

Đồng Mỗ bật lên một tràng cười dòn ra chiều đắc ý. Ta nên biết rằng Đồng Mỗ vốn là một người ngang ngược và ích kỷ, chỉ biết thoả mãn cho cá nhân mụ, ngoài ra không hề nghĩ tới ai. Gặp việc gì bất như ý là mụ làm cho đối phương phải chịu cảnh sống dở chết dở mới vừa lòng. Vì thế mà bọn thủ hạ dù thuộc phe bạng môn tả đạo cũng phải kinh hãi mụ. Mụ thấy Hư Trúc một dạ kiên trì giữ giới luật nhà Phật, nên mụ bắt chằng phải uống máu để phá giới.

Thời giờ thấm thoát, hơn một tháng đã trôi qua. Thế là Đồng Mỗ khôi phục lại được công lực vào tuần ngoại năm chục tuổi. Mụ ở trong kho nước đá ra vào ngự hoa viên tựa hồ ma quỷ biến hình. Nếu mụ không còn uly kỳ Lý Thu Thủy thì mụ đã rời khỏi hoàng cung nước Tây Hạ đi rồi.

Hàng ngày mụ hút máu luyện công xong rồi là lại điếm huyết Hư Trúc, lấy thịt sống cùng máu tươi những loài cầm thú nhét vào miệng nhà sư. Mụ chờ trong vòng hai giờ cho những thực vật đó tiêu hoá đi không còn mửa ra nữa, mới giải khai huyết đạo cho nhà sư. Hư Trúc ở trong kho nước đá bị Đồng Mỗ bức bách ăn thịt uống máu tươi, trải qua bao nhiêu ngày không nhìn thấy mặt trời. Nhà sư chịu đau khổ đến cùng cực, miệng chỉ niệm câu: "Cùng khổ vô ^^, thứ đạt cố già" để miễn cưỡng an ủi mình.

Một hôm Đồng Mỗ lại nghe thấy Hư Trúc lầm nhảm niệm câu "Tu đạo khổ hạnh, phải nghĩ kiếp trước" rồi "Cam tâm chịu đựng không nên oán trách" gì gì nữa, thì mụ cười lạt hỏi:

- Người đã ăn đủ thứ thịt, nào thỏ, nào hươu, nào hạc, nào công thì còn thành hoà thượng thế nào được nữa mà còn niệm kinh hoài?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng bị tiền bối bức bách chư không phải tự ý mình, đâu có thể gọi là phá giới được.

Đồng Mỗ cười lạt hỏi vặn:

- Nếu ta không bức bách, người quyết lòng không phá giới phải chăng?

Hư Trúc đáp:

- Tiểu tăng là đệ tử nhà Phật nên tự phải biết giữ mình cho trong sạch, không bao giờ vi phạm giới luật của đức Bồ Tát hàng dạy...

Đồng Mỗ nói:

- Được lắm! Chúng ta hãy thử coi!

Hôm ấy mụ không bức bách Hư Trúc uống máu ăn thịt nữa. Hư Trúc rất mừng, cảm tạ mụ luôn miệng.

Hôm sau Đồng Mỗ vẫn không cưỡng ép nhà sư uống máu ăn thịt thì Hư Trúc đói quá, liền nói:

- Thừa tiên bối, thân công tiên bối đã luyện thành rồi chả cần tiểu tăng châu chực nữa. Tiểu tăng xin cáo từ thôi.

Đồng Mã đáp:

- Ta không cho người đi!

Hư Trúc nói:

- Tiểu tăng đói quá rồi, xin phiền tiên bối kiếm cho ít rau xanh để lót dạ.

Đồng Mã nói:

- Được rồi. Ta đi kiếm ngay bây giờ!

Nói xong mục điểm huyết để nhà sư không chạy trốn được. Mục lách mình ra khỏi kho nước đá, chẳng bao lâu đã quay về.

Hư Trúc bỗng ngửi thấy mùi thơm sực nức mà bụng lại đói meo, thèm đến chảy nước miếng.

Ba tiếng lách cách vang lên, Đồng Mã đã đặt xuống trước mặt Hư Trúc ba cái bát lớn rồi nói:

- Đây là một bát thịt quay, một bát canh gà và một bát cá chép hầm. Người cầm lấy mà ăn đi! Những món này là thức ăn của hoàng đế Tây Hạ đấy.

Hư Trúc cả kinh nói:

- A di đà Phật! Tiểu tăng thà chết thì thôi chứ không dám ăn!

Mùi thơm trong ba bát thịt cá không ngớt xông vào mũi Hư Trúc. Ngày thứ nhất Hư Trúc vẫn cố nhịn được.

Đến sáng sớm ngày thứ hai, Đồng Mã gấp thịt ăn rất ngon lành. Hư Trúc vẫn lâm râm niệm Phật không nói gì.

Ngày thứ ba, Đồng Mã lại đi lấy mấy đùi thịt nướng hải sâm, hừng chướng, vịt quay... mùi thơm càng ngào ngạt hơn nữa. Hư Trúc tuy đói đến lả người, thủy chung vẫn không chịu ăn.

Đồng Mã nghĩ thầm:

- Tiểu hoà thượng thấy mình ngồi đây chắc hẳn nhất định không chịu ăn gì để thoải lòng hiếu thắng.

Mục nghĩ vậy rồi bỏ đi ra khỏi hầm nước đá hàng nửa ngày không trở về và chắc thế nào Hư Trúc cũng ăn vụng rồi.

Ngờ đâu, mục bật lửa lên coi thì một giọt nước thang nhà sư cũng không đụng tới. Đến ngày thứ chín, Hư Trúc niệm kinh rồi kiệt lực, chỉ nhấp chút nước đá cho khỏi khát, chứ không chịu thò tay ra để đụng vào thịt cá ê chề trước mặt mình.

Đồng Mã tức quá nắm lấy ngực nhà sư, nhét từng miếng thịt vào miệng. Nhưng khi mục bắt ép nhà sư ăn mận mục cũng biết rằng đấu trí kiểu này với y là mình chịu thua.

Mụ tức quá giơ tay ra tát luôn ba bốn cái rồi quát mắng;

- Gã thầy chùa chó chết này! Mi muốn trêu mụ chằng? Ta cần cho người biết rõ Đồng Mỗ là một tay đao để nhất trần gian, mi đừng hòng thi gan với ta vô ích.

Hư Trúc vẫn không nổi đoá, chỉ lâm râm niệm Phật.

Sau mấy hôm nữa, Đồng Mỗ bắt ép Hư Trúc nuốt hết mấy bát cá thịt, rồi ngoài việc bị cưỡng bách, Hư Trúc chỉ niệm kinh hay ngủ vùi.

Một hôm đang lúc mơ màng, thốt nhiên Hư Trúc ngửi thấy mùi hương ngào ngạt. Mùi hương này không phải là mùi hương trước tượng thân Bồ Tát, cũng không phải là mùi thơm cá thịt. Hư Trúc cảm thấy toàn thân khoan khoái không sao tả xiết!

Trong lúc Hư Trúc đang mơ màng, lại cảm thấy một vật gì mềm nhũn tựa vào ngực mình. Nhà sư kinh hãi quá, bưng tỉnh dậy, đưa tay sờ lên ngực thì thấy tay sờ đến đâu êm dịu đến đấy. Đúng là thân thể một người con gái không mặc quần áo. Hư Trúc thất kinh la lên:

- Tiên bối!... Tiên bối làm gì đây?

Người đó ngơ ngác hỏi lại:

- Ta... ta đang ở chỗ nào đây? Sao lại giá lạnh thế này?

Tiếng oanh thỏ thè rõ ra thanh âm một thiếu nữ chứ không phải Đồng Mỗ.

Hư Trúc kinh hãi thộn mặt ra, lúng túng hỏi:

- Người... người là ai?

Thiếu nữ đáp:

- Ta... ta rét quá. Người là ai?

Thiếu nữ vừa nói vừa tựa vào người Hư Trúc.

Hư Trúc co người lại thì thiếu nữ miệng ú ớ ra chiêu mơ ngủ rồi cứ áp gần vào thêm. Nhà sư bụng muốn đứng lên để trốn lánh mà tay trái lại nắm lấy thiếu nữ và tay phải bắt giắc quàng ra sau ôm lấy tấm lưng thon mềm mại.

Năm nay Hư Trúc đã hai mươi bốn tuổi. Trong đời chàng mới nói chuyện với ba người con gái là A Tử, Đồng Mỗ và Lý Thu Thủy.

Trước kia, nhà sư chỉ ở trong thiền phòng chùa Thiếu Lâm gõ mõ tụng kinh. Những cảnh vật tốt tươi cùng sắc đẹp thì ai mà chả ưa, đó là thiên tính của con người. Tuy Hư Trúc vẫn cẩn thủ thanh quy sống mỗi năm khi tuyết xuân sang, trăm hoa đua nở, nhà sư trẻ tuổi cũng không khỏi cảm thấy cõi lòng rào rạt và có khi cũng nghĩ đến tình nam nữ, nhưng chưa biết mùi đàn bà con gái ra sao? Trong đầu óc của nhà sư không khỏi có khi tưởng tượng ra những cảnh quái đản ly kỳ, nhưng vẫn cố chôn sâu tận đáy lòng, chẳng bao giờ dám đem tâm sự hé răng hé lợi cùng sư huynh sư đệ. Lúc này hai tay nhà sư chạm vào da thịt mịn màng của người thiếu nữ đây khêu gợi thì trái tim đập mạnh tựa hồ như muốn nhảy ra ngoài lồng ngực. Hướng chi muốn buông tay cũng không phải là việc dễ, vì thiếu nữ đã ôm quàng lấy cổ nhà sư, hơi thở phập phều thơm như hoa lan. Đồng thời mùi hương

son phấn đưa lên từng cơn bao phủ lấy người y. Nhà sư trong phút mê ly tưởng chừng như trời đất quay cuồng, toàn thân run lên bần bật, miệng ấp úng:

- Cô... cô...

Thiếu nữ vẫn nũng nịu:

- Ta rét quá! Mà trong tâm lại nóng bỏng, hình như nó... khó nói quá!

Hư Trúc không tự chủ được nữa, hai tay ôm thiếu nữ vào lòng chặt hơn. Thiếu nữ ú ớ mấy tiếng rồi kê môi vào nhau đặt một cái hôn đầm thắm.

Hư Trúc là một trai tráng chưa hiểu sự đời, mà đây lại là lần thứ nhất bị mê hoặc thì làm thế nào cho tâm thần khỏi rung động quay cuồng. Hư Trúc dường như không còn chút lực nào để kháng cự.

Thiếu nữ được đà lại càng ôm ghì Hư Trúc thật chặt. Trong khoảnh khắc, tâm thần chơi vơi ra ngoài sự vật, Hư Trúc chẳng còn ý thức mình lâm vào cảnh ngộ nào. Thiếu nữ lửa tình nồng nhiệt, coi Hư Trúc như người bạn đồng hành trong bể ái. Tình trạng này không biết đã kéo dài bao lâu, lửa dục của Hư Trúc dần dần tắt ngấm. Lúc nhà sư tỉnh táo lại liền kêu lên một tiếng:

- Trời ơi!

Rồi muốn nhảy tung lên. Nhưng thiếu nữ vẫn ghì thật chặt dường như nàng sợ mất đi cơ hội ngàn năm một thuở, rồi nàng nũng nịu nói:

- Đừng... đừng rời bỏ tiểu muội nữa!

Giây phút mà thần trí Hư Trúc tỉnh táo lại chỉ được một chút rồi thoáng qua. Nhà sư lại mê man ôm thiếu nữ trong lòng ve vuốt thương yêu. Hai người quấn quít lấy nhau đến hơn nửa giờ nữa.

Thiếu nữ cất tiếng oanh thỏ thẻ hỏi:

- Ca ca ơi! Ca ca là ai vậy?

Giọng nói của nàng mới ngọt ngào nào nùng làm sao! Nhưng Hư Trúc vừa nghe tưởng chừng sét đánh lưng trời, run lên nói:

- Ta... ta phạm vào lỗi lớn mất rồi!

Thiếu nữ nũng nịu hỏi lại:

- Làm gì mà phạm lỗi lớn với lỗi bé?

Hư Trúc ấp úng nói không thành câu:

- Ta... ta...

Đột nhiên cạnh sườn Hư Trúc bị tê chôn vì Đông Mỗ đã điểm huyết. Tiếp theo là một tấm chăn phủ lên người. Thiếu nữ khoả thân đã thoát ly khỏi lòng nhà sư.

Hư Trúc bỗng la lên:

- Người đừng đi nữa!

Trong bóng đèn tối như mực, đột nhiên nổi lên một tràng cười khanh khách, chính là tiếng Đồng Mỗ.

Hư Trúc kinh hãi quá cơ hồ ngất đi. Người nhà sư nhũn ra, đầu óc trống rỗng. Bên tai y nghe rõ tiếng chân Đồng Mỗ ôm thiếu nữ chạy ra ngoài kho băng. Lát sau mù trở về cười hỏi:

- Tiểu hoà thượng! Ta cho người hưởng thụ hết diễm phúc của trần gian mà sao ngươi không ngỏ lời cảm tạ ta vậy?

Hư Trúc ấp úng:

- Tại hạ... tại hạ...

Nhà sư ruột rồi tựa tư vò, miệng thốt không nên lời.

Đồng Mỗ giải khai huyết đạo cho y rồi hỏi:

- Đệ tử nhà Phật có muốn giữ điều sắc giới nữa không? Cái đó là người tự phạm vào hay cũng tại mỗ mỗ bức bách? Người thật là một gã tiểu hoà thượng phong lưu hiếu sắc, khẩu Phật tâm xà. Bây giờ Mỗ mỗ hỏi ngươi: Người thắng hay mỗ mỗ thắng? Ha ha!

Mụ cười nói mỗi lúc một oang oang lên ra chiều đắc ý lắm.

Hư Trúc biết ngay là Đồng Mỗ giận mình ở chỗ thà chết chứ không chịu ăn mặn, nên đi bắt thiếu nữ về đưa mình vào tròng cho mình phạm sắc giới.

Lúc này nhà sư vừa hối hận vừa mắc cỡ. Y liền đứng phắt dậy, đập đầu vào tảng nước đá đánh "binh" một tiếng rồi ngã lăn ra ngất lịm.

Đồng Mỗ cả kinh. Mụ không ngờ nhà sư trẻ tuổi này lại cương quyết và nóng nảy đến thế! Y vừa ra khỏi giấc mơ êm ái đã toan tự tận. Mụ liền nâng y dậy để tay lên mũi sờ thì thấy hã còn hơi thở thoi thóp. Nhưng đầu nhà sư đã bị thủng một lỗ máu chảy đầm đìa. Đồng Mỗ vội buộc vết thương cho nhà sư rồi cho uống Cửu chuyển hùng xà hoàn là một thứ thuốc thánh để chữa thương. Đoạn mụ mắng Hư Trúc:

- Nếu trong mình ngươi không có Bắc Minh chân khí thì chỉ đập đầu một cái như vậy là toi mạng.

Hư Trúc sa lệ nói:

- Tiểu tăng tội nghiệt nặng nề! Hại người rồi lại hại mình thì còn làm người thế nào được?

Đồng Mỗ nói:

- Ha ha! Nếu mỗi vị hòa thượng phạm giới lại toan tự tận như ngươi thì trong thiên hạ còn được mấy nhà sư nữa?

Hư Trúc chưng hửng, vì y nghĩ rằng nếu mình huỷ hoại tính mệnh thì lại phạm vào một giới cấm rất lớn của Phật môn. Mình nổi cơn tức giận cũng là phạm vào một giới rồi. Y tựa mình vào khối nước đá không còn chủ ý gì nữa. Y vừa tự trách mình vừa lan man nghĩ tới thiếu nữ kia đã đem lại cho mình bao sự êm đềm khoan khoái. Đột nhiên nhà sư hỏi:

- Vị cô nương đó là ai?

Đồng Mỗ ha hả cười đáp:

- Vị cô nương ấy năm nay mười bảy tuổi. Thật là một trang tuyệt sắc giai nhân, tính nét đoan trang thuần nhã.

Vừa rồi trong hầm tối đen, Hư Trúc không nhìn rõ mặt thiếu nữ, nhưng động chạm đến da thịt mịn màng và nghe thanh âm uyển chuyển, y cũng chắc nàng là một thiếu nữ tuyệt đẹp. Vừa nghe Đồng Mỗ nói nàng là một trang tuyệt sắc giai nhân, đoan trang thuần nhã, Hư Trúc bất giác buông một tiếng thở dài. Đồng Mỗ tùm tùm cười hỏi:

- Ngươi có nhớ nàng không?

Hư Trúc không dám nói dối mà cũng không tiện thừa nhận, chỉ cúi đầu nhắm mắt thở dài thườn thượt.

Mấy giờ sau, tâm trí Hư Trúc lại ở vào trong tình trạng mơ hồ. Đồng Mỗ đem vịt gà cá thịt đưa đến để trước mặt nhà sư.

Hư Trúc nghĩ mình đã phạm quá nhiều giới cấm của nhà Phật, thành người bỏ đi thì lắm bảm:

- Ta đã trở nên một tội nhân của Phật, nào gia nhập môn phái khác, nào phạm sát giới, sắc giới, thì còn nói gì đến chuyện Phật môn đệ tử nữa?

Nghĩ vậy, Hư Trúc bụng thịt cá ăn liền. Nhưng ăn thì ăn mà y chẳng biết mùi vị chi hết, hai hàng nước mắt tự tuôn rơi.

Đồng Mỗ cười nói:

- Có mạnh dạn mà làm việc mới phải là con người mẫn ^{^^}. Chứ còn rụt rè e sợ thì chỉ là tuồng trẻ nít.

Hai giờ sau, Đồng Mỗ lại đem thiếu nữ khoả thân bọc chăn đặt vào lòng Hư Trúc, rồi mù bả lên tầng hầm thứ hai, để mặc hai người tầng hầm thứ ba tự do mây mưa trăng gió. Bỗng thiếu nữ buông tiếng thở dài nào nuốt nói:

- Mình vừa qua một cơn ác mộng, thực khiến cho mình ^{^^^}

Hư Trúc hỏi:

- Mà tại làm sao?

Thiếu nữ ôm lấy nhà sư dịu dàng nói:

- Mà lại cực kỳ vui sướng.

Nàng nói xong lại tựa cổ lên vai nhà sư.

Hư Trúc cảm thấy mặt nóng bừng rồi bất giác động tình đưa tay ra ôm lấy lưng nàng. Thiếu nữ hỏi:

- Ca ca ơi! Phải chăng tiểu muội đang nằm mơ hay sống trong cảnh thực? Nếu bảo là nằm mơ thì sao lại biết rõ ca ca đang ôm tiểu muội trong lòng? Tiểu muội sờ thấy má thấy ngực thấy chân tay ca ca?

Nàng vừa nói vừa đưa tay sờ ngực Hư Trúc rồi nói tiếp:

- Nếu không phải là nằm mơ thì sao tiểu muội lại nằm trên giường mà đột nhiên người không có áo xiêm, chui vào nơi lạnh lẽo đen tối này làm gì? Lạ hơn nữa là trong chỗ đen tối lạnh lẽo lại có một chàng chờ đợi ta, thương yêu ta, quyến luyến ta, làm ta sung sướng rào rạt tâm can.

Hư Trúc nghĩ thầm:

- Té ra nàng bị Đồng Mỗ cướp về đây nên thân trí nàng vẫn mơ hồ như tỉnh như mê. Bỗng nghe thiếu nữ lại nói:

- Ngày thường ta nghe thanh âm một chàng trai lạ nào là tức muốn chết, thế mà sao ở chỗ này ta lại mê mẩn tâm thần, không tự chủ được nữa? Hỡi ôi! Bảo mộng thì không mộng, mà bảo là thực cũng không phải thực. Đêm rồi đã thấy một giấc mơ ly kỳ mà bây giờ chẳng lẽ lại chìm đắm vào trong giấc mơ đó? Hay là ta với ca ca duyên nợ kiếp trước? Ca ca ơi! Ca ca là ai vậy?

Hư Trúc kinh hồn lạc phách ấp úng:

- Ta... ta là...

Hư Trúc định nói ta là một vị hoà thượng. Nhưng câu nói không thốt ra được.

Thiếu nữ đột nhiên giơ tay ra bịt lấy miệng nhà sư khẽ nói:

- Ca ca đừng nói nữa... tiểu muội sợ lắm!

Hư Trúc bỗng người nàng lên vuốt ve rồi hỏi:

- Nàng sợ cái gì?

Thiếu nữ đáp:

- Tiểu muội sợ ca ca nói ra sẽ làm cho tiểu muội bị vỡ mộng! Ca ca là tình lang của tiểu muội trong giấc mộng vậy tiểu muội kêu ca ca là Mộng lang. Mộng lang! Mộng lang! Chàng nghe danh từ đó có hay không?

Tay thiếu nữ đang bịt miệng Hư Trúc liền đưa lên sờ mũi, sờ mặt dường như thương yêu, lại dường như dùng tay để thay mắt tìm hiểu tướng mạo nhà sư. Bàn tay nhỏ nhắn mềm mại sờ lên lông mày, lên trán, rồi sau lên đến đầu.

Hư Trúc cả kinh nghĩ thầm:

- Hồng bét! Nàng sờ đến cái đầu trọc của mình rồi!

Ngờ đâu thiếu nữ sờ thấy mái tóc ngắn của Hư Trúc nên không biết là mình đang sờ đầu một tiểu hoà thượng.

Nguyên Hư Trúc ở trong hầm nước đá hơn hai tháng. Tóc mọc trên đầu đã dài được ba tấc.

Thiếu nữ ngọt ngào hỏi:

- Mộng lang! Tại sao tim chàng đập mạnh thế? Sao chàng chẳng nói năng gì? Hư Trúc đáp:

- Ta... ta cũng như nàng, vừa khoan khoái vừa sợ hãi. Ta đã làm bản tắm thân trong sạch của nàng. Dù ta có chết đến ngàn lần cũng không đủ đền bồi cho nàng.

Thiếu nữ nói:

- Mộng lang! Đừng nói vậy, nghe! Chúng ta đang ở trong giấc mộng. Chàng đừng sợ. Chàng kêu ta bằng gì?

Hư Trúc đáp:

- Ô! Nàng là một tiên cô trong giấc mộng của ta. Vậy ta kêu nàng bằng Mộng cô có được chăng?

Thiếu nữ vỗ tay nói:

- Hay lắm! Hay lắm! Chàng là Mộng lang của thiếp mà thiếp là Mộng cô của chàng. ước gì giấc mộng của đôi ta vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại.

Nói đến chỗ tình ái mặn nồng, thần trí hai người chìm đắm vào giấc mộng êm ái, chẳng hiểu là thực hay ảo? Là ở trên trời hay ở nhân gian.

Qua giấc mê ly, Đồng Mã lại dùng tám chần chiên bọc thiếu nữ đem ra.

Ngày hôm sau, Đồng Mã vẫn theo cách này đưa thiếu nữ vào cho Hư Trúc.

Hai người gặp nhau ba ngày. Tâm trí hồ đồ dần dần hồi tỉnh đồng thời tám lòng e thẹn cũng giảm bớt. Hai người tận hưởng những cuộc mây mưa hoan lạc tuyệt trần, nhưng Hư Trúc vẫn không dám thổ lộ chân tướng trong những cuộc đoàn tụ này. Thiếu nữ cũng tự cho là mình đang ở trong cơn ác mộng, nên tuyệt không đá động gì đến những việc trước khi vào mộng.

Ba ngày ân ái triền miên đã khiến cho Hư Trúc cảm thấy nơi tối tăm lạnh lẽo là một thế giới cực lạc, hà tất phải quy y đầu Phật chịu mọi khổ hạnh để cầu giải thoát? Đến ngày thứ tư, Đồng Mã lại đem cho nhà sư ăn những món mỹ vị cao lương như tay gấu, thịt hươu.

Ăn xong rồi, Hư Trúc tưởng bụng lại đem thiếu nữ đến cho mình ân ái. Không ngờ bữa nay y chờ hết nước hết cái, Đồng Mã thủy chung vẫn ngồi yên lặng lẽ không động tĩnh gì. Hư Trúc nóng ruột khác nào con kiến bò trong nồi nóng, ngồi đứng không yên. Đã mấy phen y muốn lên tiếng hỏi Đồng Mã nhưng lại không dám.

Hai giờ trôi qua. Những cử chỉ nóng nảy sốt ruột của Hư Trúc đã lọt vào tai mắt Đồng Mã, song bụng vẫn lơ đãng như không biết gì.

Hư Trúc không nhẫn nại được nữa cất tiếng hỏi:

- Tiên bối! Vị cô nương đó... phải chăng là cung nữ trong triều?

Đồng Mã chỉ ừ hự chứ không trả lời.

Hư Trúc lắm bả:

- Mụ đã không nhìn nhỡ gì tới mình thì mình cũng mặc kệ mụ.

Tuy Hư Trúc định bụng như vậy, nhưng lại nhớ tới tình ý ôn nhu đầm thấm của thiếu nữ thì dục tình lại nổi lên không thể kiềm hãm được. Nhà sư miễn cưỡng dẹp tắt lửa lòng, nhưng rồi cũng không sao nhịn được đành lên tiếng khẩn cầu:

- Tiên bối! Xin tiên bối mở lòng nhân đức nói chuyện với vãn bối.

Đồng Mã đáp:

- Bữa nay người đừng nói gì với ta, để đến mai sẽ hỏi.

Hư Trúc tuy bồn chồn trong dạ, nhưng không dám nói gì nữa. Nhà sư phải vất vả chịu đựng lắm mới qua được một ngày.

Hôm sau, lúc ăn cơm xong, Hư Trúc lại lên tiếng:

- Tiên bối!...

Đồng Mã hỏi:

- Chắc người muốn biết cô nương kia là ai? Việc đó phỏng có khó gì. Dù người muốn suốt ngày đêm đoàn tụ với nàng, vĩnh viễn không chia lìa cũng là việc dễ...

Hư Trúc mừng thầm, nhưng chưa biết nói sao thì Đồng Mã lại hỏi:

- Người có muốn như vậy không?

Hư Trúc không dám trả lời vào câu hỏi, chỉ áp úng đáp:

- Vãn bối không biết lấy gì để báo đáp tiên bối.

Đồng Mã nói:

- Ta cũng chẳng cần người báo đáp chi hết. Có điều môn "Thiên thượng địa hạ duy ngã độc tôn" của ta còn mấy ngày nữa mới luyện xong. Trong mấy ngày này tình thế rất quan hệ và vô cùng nghiêm trọng, ta không thể trễ tràng giây phút nào được. Ngay đến những thức ăn thức uống cùng những giống vật ăn sống ăn chín ta đều lấy đem vào hầm sấn cả rồi. Nếu người muốn tái ngộ vị cô nương xinh đẹp đó cũng phải chờ cho đại công của ta thành tựu rồi mới được hưởng.

Hư Trúc tuy thất vọng nhưng biết là mụ nói thực. Y thầm nghĩ: May là thời gian mấy ngày chẳng có bao lâu. Trong thời gian này đành để cho bệnh tương tư nó dày vò. Nhà sư nghĩ vậy rồi đáp:

- Xin vâng theo lời tiên bối chỉ giáo.

Đồng Mã lại nói:

- Thần công của ta luyện xong thì lập tức phải đi tìm con tiện nhân Lý Thu Thủy để trả hận. Dù là một giây phút cũng không thể nhẫn nại được. Đúng ra, khi ta luyện công xong, con tiện nhân kia không tài nào địch nổi ta nữa. Nhưng chẳng may ta bị con tiện nhân kia chặt đứt một chân, chân khí bị tổn thương rất nhiều. Mối thù này báo được hay không, ta vẫn còn chưa nắm chắc. Vạn nhất mà ta bị chết về tay hắn, thì không còn cách nào đem cô nương đó lại cho người nữa. Nếu lòng trời đã muốn thì cũng đành chứ biết làm sao? Trừ phi... trừ phi...

Hư Trúc trống ngực đánh thành thịch hỏi lại:

- Trừ phi thế nào?

Đồng Mã đáp:

- Trừ phi người có thể giúp ta một tay.

Hư Trúc hỏi:

- Võ công văn bối rất kém cõi thì làm sao mà giúp được?

Đồng Mã đáp:

- Lúc ta cùng con tiện nhân kia khai diễn trận chiến đấu sinh tử thì cuộc thắng bại chỉ cách nhau một giây. Ta muốn thắng hẳn dĩ nhiên là việc khó, mà hẳn muốn giết ta cũng chẳng dễ dàng. Bắt đầu từ hôm nay, ta lại dạy cho ngươi môn "Thiên Sơn lục dương chưởng". Ngươi luyện thành rồi thì hôm đó nếu ta gặp nguy cấp ngươi chỉ ra tay ấn vào người con tiện nhân Lý Thu Thủy một cái là lập tức chân khí hẳn bị tiết ra hết và nhất định hẳn phải thất bại.

Hư Trúc rất lấy làm khó nghĩ. Y lẩm bẩm một mình:

- Đồng Mã cùng Lý Thu Thủy gây nên mối thù sâu tựa biển. Trường ác đấu này thật đúng là một cuộc quyết chiến để đi đến chỗ kẻ sống người chết chứ không phải tầm thường. Tuy ta phá giới luật thanh tu, không thành đệ tử nhà Phật, nhưng giúp mụ giết người là một việc đại ác trái với lương tâm, ta quyết không thể nào làm được.

Hư Trúc nghĩ vậy liền nói:

- Tiên bối muốn văn bối giúp một tay, nhưng vì thế mà tiên bối giết được cừu nhân thì tội nghiệt văn bối càng thêm trầm trọng và ngày sau sẽ bị chìm đắm vào bể trầm luân, muôn kiếp không thể siêu sinh tích độ được.

Đồng Mã nói:

- Hừ! Nhà sư chết đâm chết chém! Ngươi đã không làm được hoà thượng mà vẫn giữ ruột gan của hoà thượng thì còn ra nghĩa lý gì? Lý Thu Thủy là kẻ tàn ác thì giết hẳn cũng chả có tội lỗi gì.

- Dù Lý Thu Thủy có là người đại gian ác thì cũng phải tìm cách giao hối cảm hoá, không nên giết càn.

Đồng Mã lại tức giận nói:

- Ngươi không nghe lời ta đừng hòng lại được thấy mặt vị cô nương kia nữa. Vậy tuy ý ngươi lựa chọn lấy đường lối mà đi.

Hư Trúc buồn rầu không nói gì, chỉ ngấm ngấm niệm Phật.

Đồng Mã chờ một lúc không thấy Hư Trúc nói gì nữa thì mừng thầm hỏi:

- Chắc ngươi lại nhớ đến cô bé xinh đẹp đó chứ gì? Có thể nào thì cứ nói thực đi.

Hư Trúc đáp:

- Nếu tiên bối làm cho văn bối vì vui thú của riêng mình mà phải đi giết người, thì việc đó văn bối không thể tuân theo được. Dù suốt đời không được gặp lại vị cô nương đó thì ắt cũng là do nhân quả tiên định từ kiếp trước. Túc duyên mà hết thì chẳng nên miễn cưỡng làm gì. Miễn cưỡng còn chẳng nên, huống chi làm điều ác nghiệt để cầu cạnh người giúp cho mình thoả mãn riêng tư.

Hư Trúc nói vậy rồi niệm câu kinh: "Việc đời đặc thất tuy ở duyên số, dù miễn cưỡng cũng không thể được."

Tuy miệng nhà sư tụng niệm như vậy, nhưng lại nghĩ rằng:

- Nếu mình cự tuyệt Đồng Mỗ thì từ đây không còn bao giờ được tụ hội với thiếu nữ kia nữa.

Nghĩ vậy lòng Hư Trúc không khỏi buồn phiền.

Đồng Mỗ nói:

- Ta hỏi lại ngươi một lần nữa: Ngươi có chịu luyện môn "Thiên Sơn lục dương chưởng" hay không?"

Hư Trúc đáp:

- Thực tình văn bối khó mà tuân mệnh được. Xin tiên bối lượng thứ cho.

Đồng Mỗ tức giận nói:

- Vậy thì ngươi cút đi xa chừng nào tốt chừng nấy!

Hư Trúc đứng dậy khom lưng rất lễ phép nói:

- Xin tiên bối bảo trọng tấm thân.

Hư Trúc nhớ tới một thời gian cùng ngụ, cùng ăn ở với Đồng Mỗ. Tuy bị mù dùng kế bắt mình phá giới không thể thành hoà thượng được nữa, nhưng cũng do đó mà được gặp Mộng cô, nên trong thâm tâm y cảm thấy Đồng Mỗ có ơn với mình hơn là có hại. Lúc từ biệt Đồng Mỗ, Hư Trúc không khỏi bịn rịn nói:

- Tiên bối giữ gìn thân thể cho cẩn trọng. Văn bối không thể ở đây phục dịch được nữa.

Hư Trúc nói xong trở gót bước lên thêm đá. Y vẫn sợ Đồng Mỗ lại ra tay điểm huyết ngăn trở không cho đi, nên vừa đặt chân lên bậc đá, y liền lập tức phi thân nhảy lên ngay. Y đề tụ Bắc Minh chân khí lao mình đi, chỉ trong chớp mắt Hư Trúc đã lên đến tầng thứ hai hầm nước đá.

Hư Trúc bỗng la lên một tiếng thất thanh:

- úi chao!

Nhà sư biết ngay mình bị Đồng Mỗ ám toán. Hai vai trúng phải hai mũi kim châm rất đau đớn. Y không chống nổi, lão đảo người rồi ngã lăn ra.

Bỗng nghe Đồng Mỗ cất tiếng the thé hỏi:

- Ngươi đã trúng phải ám khí của ta rồi, có biết không?

Hư Trúc thấy chỗ bị thương tê nhức, ngứa ngáy tựa hồ như có muôn ngàn con kiến đốt, liền đáp:

- Dĩ nhiên là văn bối biết rồi.

Đồng Mỗ cười lạt hỏi:

- Ngươi có biết đó là thứ ám khí gì không? Chính là "Sinh tử phù" đó. Hư Trúc nghe đến ba chữ "Sinh tử phù" thì ù cả hai tai và nghĩ ngay đến bọn Ô lão đại và hàng ngàn kỳ nhân dị sĩ đã hoảng sợ hồn vía lên mây cũng chỉ vì ba chữ "Sinh tử phù".

Trước kia Hư Trúc vẫn tưởng "Sinh tử phù" là ^^ có ma lực ghê gớm, ngờ đâu nó là một thứ ám khí. Bọn Ô lão đại hung hăng là thế mà cũng bị "Sinh tử phù" kiềm chế phải chịu ép một bề. Thế thì thứ ám khí này lợi hại không biết đến thế nào mà kể!

Bỗng lại nghe Đồng Mỗ nói:

- "Sinh tử phù" đã xâm nhập vào thân thể rồi thì vĩnh viễn không có thuốc nào giải được. Bọn súc sinh Ô lão đại ở núi Phiêu Diểu sinh lòng phản trắc, không muốn vĩnh viễn cam tâm chịu "Sinh tử phù" kiềm chế, đã nghĩ cách đến cung Linh Thứu cố lấy cấp ^^ phá giải "Sinh tử phù". Nhưng bọn cẩu tặc đó ngu ngốc vọng động rồi hy vọng cũng chỉ thành ảo mộng. Phép phá giải "Sinh tử phù" há để kẻ khác ăn cắp được ư?

Mụ nói mấy câu này rồi xếp bằng ngồi yên lặng không nói gì nữa.

Hư Trúc cảm thấy miệng vết thương mỗi lúc một ngứa ngáy tệ hại hơn. Về sau ngứa cả vào trong nội thể.

Trong khoảng thời gian chùng uống cạn tuần trà, Hư Trúc thấy lục phủ ngũ tạng dường như đều ngứa ran lên, không chịu được, những muốn đập đầu vào tường àm chết quách đi cho rồi, còn hơn bị đau đốn ngứa ngáy khổ sở đến cùng cực.

Hư Trúc không nhịn được nữa, nên buột miệng lớn tiếng rên la.

Đồng Mỗ hỏi:

- Người thử nghĩ coi trong "Sinh tử phù" thì hai chữ "Sinh tử" là nghĩa gì? Ta tưởng người cũng hiểu rồi chứ?

Hư Trúc nghĩ thầm:

- Phải rồi! "Sinh tử phù" là ý nói: Sống không sống được, chết chẳng chết cho. Tuy bụng nghĩ như vậy nhưng chỉ rên la, chứ không còn đủ khí lực để trả lời Đồng Mỗ nữa.